

Administrarea creștină a vieții și sfințirea

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Căci Dumnezeu nu ne-a chemat _____, ci la _____.” (1 Tesaloniceni 4:7)

Administrarea creștină este un subiect atât de amplu și de profund, încât se poate întâmpla să nu mai vedem imaginea de ansamblu din cauza numeroaselor detalii. Ea este și simplă, și complexă și, de aceea, poate fi ușor răstălmăcită. Fără ea, nici creștinul și nici biserica nu ar putea exista ori funcționa. A fi creștin înseamnă și a fi un bun administrator al bunurilor lui Dumnezeu.

„Ea nu este nici o teorie, nici o filosofie, ci este un program de activitate. Practic, este legea creștină a vieții. [...] Ea este necesară pentru o concepție adecvată asupra vieții și este esențială pentru o experiență religioasă autentică, activă. Nu este doar o chestiune de consimțământ mental, ci un act de voință și un acord clar și hotărât, cu implicații asupra întregului perimetru al vieții.” – LeRoy E. Froom, *Stewardship in Its Larger Aspects*, p. 5

Care sunt componentele esențiale ale administrării creștine? Săptămâna aceasta, ne vom ocupa mai pe larg de câteva aspecte ale responsabilității creștinului.

10-17 martie – *Săptămâna de Rugăciune a tineretului*

Biblia întregă vorbește despre Isus (Ioan 5:39), iar noi trebuie să ne raportăm mereu la El. Isus a suferit pedeapsa pentru păcat și Și-a dat viața ca „răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10:45). El are toată puterea în cer și pe pământ (Matei 28:18) și ține toate lucrurile în mâinile Sale (Ioan 13:3). Numele Său este mai presus de orice nume și, într-o zi, orice genunchi se va pleca înaintea Sa (Filipeni 2:9-11).

Hristos este sursa puterii noastre. Datorită Lui, ducem o viață demnă de a fi trăită, dovedindu-le tuturor că întreaga noastră atenție și energie se concentrează asupra Lui. El a fost unica prioritate a vieții lui Pavel, oriunde și oricând, indiferent prin ce trecea: „Pentru mine, a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Filipeni 1:21).

1. Ce loc ar trebui să ocupe Isus în tot ce facem, potrivit textelor următoare?

Coloseni 1:16-18 _____

Romani 8:21 _____

2 Corinteni 5:17 _____

Nu putem fi niște buni creștini dacă nu Îl avem pe Hristos în centrul vieții noastre (Galateni 2:20). El este esența speranței pe care o avem (Tit 2:13). „El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El” (Coloseni 1:17). La fel ca osia care se află în centrul roții și susține greutatea carului, El este axul în jurul căruia gravitează viața noastră ca administratori ai lui Dumnezeu. La fel ca osia solidă care oferă stabilitate, permițându-le roților să se învârtă, El este centrul

fix și stabil al existenței noastre creștine (Evrei 13:8). El ar trebui să influențeze tot ce gândim și facem. Toate aspectele vieții noastre gravitează în jurul Său și își găsesc centrul în Hristos.

„Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Hristos lucrează în noi ca să ne formeze caracterul pentru viața aceasta și pentru viața veșnică.

Una este să declari că Isus este totul pentru tine și cu totul alta este să dovedești acest lucru prin modul în care trăiești. Ce dovezi ai că El locuiește într-adevăr în inima ta?

Luni, 5 martie

Doctrina despre sanctuar

Doctrina despre sanctuar nu este abordată în mod obișnuit în cadrul discuțiilor despre administrarea creștină. Există totuși o legătură între ele, fiindcă ambele intră în alcătuirea sistemului nostru de convingeri. Sanctuarul este o parte esențială a acestui sistem: „Înțelegerea corectă a lucrării de slujire [a lui Hristos] din sanctuarul ceresc este temelia credinței noastre” – Ellen G. White, *Evanghelizare*, ed. 2008, p. 176

Lucrarea desfășurată de Hristos în sanctuar (Evrei 6:19,20), pe baza morții și învierii Sale (2 Timotei 1:10), conferă stabilitate credinței noastre. El slujește acum în favoarea noastră în sanctuar (vezi Evrei 8:1,2).

2. Ce ne spun textele următoare despre slujirea Domnului Isus în sanctuar?

1 Ioan 2:1 _____

Evrei 4:14-16 _____

Doctrina despre sanctuar contribuie la clarificarea marelui adevăr despre mântuire și răscumpărare, esența teologiei creștine. Când privim la sanctuar, vedem nu doar moartea lui Hristos pentru noi, ci și slujirea Sa din sanctuarul ceresc. De asemenea, când privim la Locul Preasfânt, înțelegem importanța Legii lui Dumnezeu și realitatea judecării finale. În centrul tuturor acestora se află făgăduința răscumpărării, făcută posibilă prin jertfa lui Isus.

Viața creștinului reflectă marele adevăr al mântuirii, așa cum este el descoperit de doctrina despre sanctuar. Cu cât avansăm mai mult în înțelegerea lucrurilor pe care le-a făcut Hristos pentru noi și a lucrării pe care o împlinește în noi în prezent, cu atât ne apropiem mai mult de El, de slujirea și de misiunea Sa, de învățătura Sa.

Ce realități amintite în Evrei 4:14-16 ne susțin în lupta noastră cu păcatul și cu eul? Ce speranță ne inspiră ele?

Marți, 6 martie

Doctrine centrate pe Hristos

Sanctuarul este esențial pentru că în el este ilustrat atât de impresionant marele adevăr despre mântuire, pentru că în el ni se descoperă semnificația crucii. Și toate doctrinele noastre trebuie să aibă legătură cu promisiunea Evangheliei și cu mântuirea. Toate se trag, ca spițele unei roți, din marele adevăr al mântuirii prin credința în Isus.

„Jertfa lui Hristos pentru ispășirea păcatului este marele adevăr în jurul căroră se adună toate celelalte adevăruri. [...] Cei care studiază jertfa minunată a Răscumpărătorului cresc în har și în cunoștință.” – Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 5, p. 1137

3. Ce a vrut să spună Isus atunci când S-a numit pe Sine „Adevărul”? Ce ni se cere să facem cu adevărul?

Ioan 14:6 _____

Ioan 17:17 _____

3 Ioan 3 _____

Doctrinile credinței pe care o avem determină cine suntem și încotro ne îndreptăm. Ele nu sunt doar niște idei teologice abstracte; toate învățăturile adevărate sunt ancorate în Hristos și toate ar trebui să ne influențeze viața într-un fel sau altul. Identitatea noastră ca adventiști de ziua a șaptea este dată preponderent de ele. Învățăturile pe care le desprindem din Biblie ne fac ceea ce suntem.

Creștinul trebuie să trăiască adevărul așa cum este el în Isus și să îl trăiască în așa fel încât să-i influențeze pozitiv calitatea vieții. „Dacă, cel puțin, L-ați ascultat și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare și să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și o sfințenie pe care le dă adevărul” (Efeseni 4:21-24).

În pasajul acesta, descoperim ce înseamnă să cunoaștem adevărul și, mai mult, ce înseamnă să-l trăim. A fi creștin nu înseamnă doar a crede niște doctrine, oricât de adevărate ar fi ele, ci a le transpune în viață și în relația cu ceilalți.

Miercuri, 7 martie

Soliile celor trei îngeri

Dumnezeu a avertizat lumea cu privire la o catastrofă iminentă doar în două ocazii: prima dată, în timpul lui Noe (Geneza 6:13-18; Matei 24:37), iar a doua oară, prin soliile celor trei îngeri (Apocalipsa 14:6-12). Soliile acestea dau vâlmășea la o parte și ne prezintă evenimentelor mondiale viitoare dintr-o perspectivă unică. Înțele-

gerea noastră cu privire la aceste solii s-a maturizat cu timpul. De exemplu, abia mai târziu s-a înțeles că îndreptățirea prin credința în Hristos este adevărul central al soliei îngerului al treilea (vezi Ellen G. White, *Evanghelizare*, ed. 2008, p. 152). Cu alte cuvinte, esența mesajului nostru prezent, pe care am fost chemați să-l proclamăm în lume, o constituie Isus și marea Sa jertfă pentru noi.

4. Care este ideea principală a celor trei solii? Ce le transmit ele locuitorilor planetei? Ce responsabilitate avem noi cu privire la mesajul lor și o viață corespunzătoare cu ceea ce credem?

Apocalipsa 14:6-12

Misiunea noastră, ca adventiști de ziua a șaptea, în pregătirea pentru a doua venire a lui Hristos, este să prezentăm adevărul soliiilor celor trei îngeri. Oamenii trebuie să aibă ocazia să ia o decizie cu privire la veșnicie. Rolul creștinului este să conlucreze cu Dumnezeu în această misiune (2 Corinteni 5:20; 6:1-4).

„Într-un anumit sens, adventiștii de ziua a șaptea au fost trimiși în lume ca veghetori și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care piere. Asupra lor strălucește lumina minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. Lor li s-a dat de îndeplinit o lucrare de cea mai mare importanță – proclamarea primei, a celei de-a doua și a celei de-a treia solii îngerești. Nu există nicio altă lucrare de o asemenea importanță. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva să le absoarbă atenția.” – Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, ed. 2010, p. 20

De regulă, când vine vorba despre evenimentele ultimelor zile, gândul ne zboară în primul rând la date și scheme. Și acestea sunt importante, dar ce să facem ca să-L păstrăm în centrul mesajului nostru pe Isus și jertfa Sa pentru noi?

**5. Ce înseamnă cuvintele „sfințire” și „sfinți” în următoarele pasaje?
Ce relație există între sfințire și administrarea creștină?**

1 Petru 1:15,16 _____

Evrei 12:14 _____

Hristos dorește să ducem o viață sfântă (Evrei 9:14). Cât a trăit pe pământ, El ne-a arătat ce înseamnă să fii sfânt și să-l slujești lui Dumnezeu. Tot ce facem cu viața noastră și cu ce ne-a fost lăsat în grijă trebuie să fie după voia lui Dumnezeu. Deci sfințenia poate fi definită și prin administrarea corectă a acestor daruri.

Romanii au descoperit că roata unui car era mai rezistentă dacă aplicau pe obadă un cerc de metal. Meșterul încălzea metalul ca să-l poată trece ușor peste obadă. Apa rece îl contracta, fixându-l. Șina intra apoi în contact cu pământul când roata se învârtea.

Șina de pe obada roții poate simboliza conceptul de administrare creștină. Acesta este momentul adevărului, confruntarea vieții spirituale cu realitatea. Este locul unde credința trece prin sușurile și coborâșurile vieții, dă piept cu reușitele și eșecurile. Este locul unde convingerile noastre se materializează în vâltoarea și frecușul vieții. Administrarea creștină este învelișul exterior al identității și acțiunilor noastre. O viață bine gestionată se vede în conduită. Faptele noastre zilnice care Îl descoperă pe Hristos sunt ca metalul roții care atinge pământul.

Faptele exercită o influență și ele trebuie să se afle sub controlul angajamentului nostru față de Hristos. Deviza vieții noastre să fie această asigurare și făgăduință: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13).

„Sfințirea sufletului prin lucrarea Duhului Sfânt este sădirea naturii Domnului Hristos în natura umană. Religia Evangheliei înseamnă prezența Domnului Hristos în viață, ca un principiu viu și lucrător. Ea înseamnă harul lui Hristos descoperit în caracter și exprimat prin fapte bune. Principiile Evangheliei nu pot fi separate de niciun domeniu al vieții practice. Fiecare ramură a experienței și a lucrării creștine trebuie să constituie o reprezentare a vieții Domnului Hristos.” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2015, p. 291

Ce dovezi ai că Hristos locuiește în inima ta, că lucrează în tine și te transformă? În ce domenii mai e de lucru pentru a reflecta sfințenia Sa?

Vineri, 9 martie

Un gând de încheiere

Uneori, din cauză că la contactul cu solul se lărgea, era necesar ca șina metalică să fie pusă din nou pe roată. Refixarea se făcea prin ciocănire. Aceasta este o ilustrare pentru administrarea creștină ca sfințire practică. Ea înseamnă să ai gândul lui Hristos când te raportezi la toate aspectele vieții, chiar dacă te doare și e greu. Fie că este vorba despre întrebuințarea banilor, despre relațiile de familie sau despre locul de muncă, la toate trebuie să ne raportăm potrivit cu voința lui Hristos. Totuși, câteodată, nu ne însușim lecția decât prin experiențe dificile.

Nu este ușor să fixezi din nou metalul și nici să îți corectezi caracterul. Gândește-te la experiența lui Petru. El îl urmărise pe Isus peste tot și nu se aștepta să audă de la El aceste cuvinte: „Eu M-am rugat pentru tine ca să nu se piardă credința ta și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22:32). Mai târziu, după ce L-a tăgăduit pe Isus, Petru s-a schimbat, dar numai în urma unei experiențe dureroase și dificile. Într-un anumit sens, experiența lui ca administrator al lui Dumnezeu a fost ca o repunere pe traiectorie. Iar Pavel s-a convertit și viața lui a luat o nouă direcție, dar numai după o „ciocănire” serioasă.

Biblia: Marcu 1–7

1. Cum a fost afectată lucrarea lui Isus de vindecarea leprosului?

2. Ce făcea Isus pentru ca oamenii să fie în stare să priceapă Cuvântul?

3. În ce ținut istoric s-a dus un om vindecat de Isus să vestească ce făcuse Domnul pentru el?

4. Ce poruncă le-a dat Isus ucenicilor, chiar înainte de prima înmulțire a pâinilor?

Istoria mântuirii, capitolul 2

5. În ce consta munca lui Adam și a Evei în Eden?

Obiective

- La nivelul cunoștințelor:** Membrii grupei să cunoască scopul administrării creștine și rolul lor ca administratori ai lui Dumnezeu.
- La nivelul sentimentelor:** Să conștientizeze vastitatea conceptului de administrare și relația dintre ea și marile adevăruri ale Scripturii.
- La nivel practic:** Să ia decizia ca, prin harul lui Dumnezeu, să permită conceptului și practicii administrării să le modeleze caracterul după chipul lui Hristos.

SCHIȚA STUDIULUI

- I. Cunoștințe: Marile adevăruri scripturistice și administrarea creștină**
- A. În ce fel ne ajută păstrarea lui Hristos în centrul atenției să evităm excesele legalismului când este vorba despre administrarea creștină a vieții?
 - B. Ce legătură există între sistemul sanctuarului și conceptul de administrare creștină a vieții?
 - C. De ce este important să ne ancorăm toate doctrinele în Hristos?
 - D. Ce rol îndeplinesc credincioșii din aceste zile finale ca administratori ai ultimei solii a lui Dumnezeu pentru lume?
- II. Sentimente: Împreună-lucrători cu Dumnezeu**
- A. Cum pot avea credincioșii un sentiment mai intens al urgenței, legat de faptul că sunt administratori ai mesajului Evangheliei?
 - B. Cum pot aprecia creștinii mai mult amploarea chemării lui Dumnezeu de a fi administratori credincioși?
- III. Practic: Religia în acțiune**
- A. Ce obstacole trebuie să-l permitem lui Dumnezeu să înlăture, ca să putem fi administratori credincioși?
 - B. Care este relația dintre doctrina biblică și sfințirea noastră?

Rezumat: Creștinii se fac deseori vinovați pentru tendința lor de a separa doctrinele Scripturii de creștinismul practic sau, cel puțin, pentru tendința de a neglija relația dintre acestea două. Administrarea vieții ne provoacă să regândim această relație pe măsură ce devenim administratori ai tuturor adevărilor transmise de Dumnezeu Lumii.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. Motivare

Pasajul central: 1 Petru 1:15,16.

Ideea de bază. Conceptul de administrare creștină a vieții este vast, pentru că ne cheamă să așezăm toate lucrurile sub stăpânirea lui Isus Hristos. Credincioșii sunt chemați să devină administratori ai tuturor adevărilor transmise de Dumnezeu lumii.

Ajută-i pe membrii grupei să înțeleagă ce înseamnă să fie administratorii atât ai bunurilor materiale și ai pozițiilor, cât și ai adevărului.

Activitate introductivă. Descrie din ce este alcătuit sanctuarul, încăperile lui și obiectele din fiecare încăpere. Zăbovește asupra însemnătății spirituale a fiecărui obiect, arătând ce simboliza, și asupra activității desfășurate de marele-preot în cadrul fiecărei etape a slujbei și în fiecare încăpere. Dacă este posibil, adu la grupă un desen sau o machetă a sanctuarului care să faciliteze discuția.

De discutat. Ce ne spune doctrina despre sanctuar cu privire la importanța centrală a Domnului Hristos pentru credința noastră? Ce ne învață doctrina despre sanctuar privitor la lucrarea de mijlocire realizată de El pentru noi? Ce rol îndeplinesc principiile administrării vieții în învățătura despre sanctuar?

2. Aprofundarea studiului

Subliniază ideea că doctrina creștină îl are în centru pe Hristos. Tema ispășirii, de la căderea lui Adam până la judecată și până la restaurarea finală a tuturor lucrurilor, ilustrată în sistemul vechiului sanctuar, este strâns legată de Hristos. Pentru adventiștii de ziua a șaptea, expresia cea mai înaltă a acestor doctrine creștine se găsește în soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14. Rolul nostru ca administratori ai Evangheliei este să le prezentăm acest mesaj oamenilor în vederea pregătirii lor pentru revenirea lui Hristos.

Comentariu biblic

I. Doctrina despre sanctuar și principiile administrării vieții

(Recitiți împreună în grupă Evrei 4:14-16; 6:19,20 și 8:1,2.)

Doctrina despre sanctuar cuprinde adevărurile cele mai solemne și cu cel mai puternic efect transformator pentru acest timp din urmă.

Dacă este prezentat corect, sanctuarul ne ajută să înțelegem mai bine planul de mântuire și principiile administrării vieții. Însă, înainte de a observa relația dintre mântuire și principiile administrării, așa cum sunt ele transmise prin intermediul sanctuarului, avem nevoie să înțelegem doctrina sanctuarului în sine și importanța lui pentru credința noastră.

Ca să înțelegem ce importanță are adevărul despre sanctuar pentru credința noastră, trebuie să recunoaștem că Dumnezeu i-a făcut pe cei din poporul Său păzitori ai adevărilor din timpul sfârșitului, spre care indică sanctuarul. Noi avem responsabilitatea sacră de a le împărtăși aceste adevăruri celor lipsiți din punct de vedere spiritual. „Cei care au fost edificați asupra acestor subiecte trebuie să dea mărturie despre marile adevăruri încredințate de Dumnezeu. Sanctuarul din ceruri este centrul lucrării lui Hristos în favoarea oamenilor și îl privește pe fiecare om care trăiește pe pământ. Sanctuarul ne dezvăluie planul de răscumpărare, conducându-ne până la sfârșitul timpului și descoperindu-ne deznodământul triumfal al luptei dintre neprihănire și păcat. Este fundamental ca toți oamenii să analizeze în profunzime aceste subiecte și să fie în stare să dea un răspuns oricui le cere să-și motiveze speranța pe care o au.” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 402

Pana inspirată ne dezvăluie aici motivul pentru care doctrina despre sanctuar se află în centrul credinței noastre: lucrarea de mijlocire a Domnului Isus ca Mare-Preot credincios al nostru. Mai departe, Ellen G. White stabilește importanța lucrării de mijlocire a lui Hristos pentru răscumpărarea noastră: „Medierea pe care o face Hristos din sanctuarul de sus în favoarea omului este la fel de importantă pentru Planul de Mântuire ca moartea Sa pe cruce. [...] Isus a deschis calea către tronul Tatălui și, prin mijlocirea Sa, pot să fie prezentate înaintea lui Dumnezeu dorințele sincere ale tuturor acelor care vin la El prin credință.” – *Ibidem*, p. 402

Dar Hristos nu este numai Mijlocitorul nostru. El este și Judecătorul nostru. Iar lucrarea Sa ca Apărător al nostru și acțiunea Sa de cercetare ca Judecător al nostru se împletesc strâns. Din medierea pe care o realizează în sanctuar, înțelegem că Judecătorul este și Avocatul care pledează pentru viața noastră. Doctrina despre sanctuar arată că slujirea lui Hristos împacă aceste două roluri aparent contrare.

Procesul de judecată îi va elibera pe cei dreپți de vinovăție și, în final, va elimina păcatul din sanctuar. Dar, înainte să fie atinse aceste

două obiective, „trebuie să aibă loc o examinare a rapoartelor cerești, pentru a se stabili cine este îndreptățit, prin pocăință și credința în Hristos, să beneficieze de ispășirea Sa. De aceea, curățirea sanctuarului implică o cercetare, o judecată. Aceasta trebuie să aibă loc înainte ca Hristos să vină pentru a-și răscumpăra poporul, căci, atunci când va reveni, răsplata Lui va fi cu El, ca să dea fiecăruia după faptele lui (Apocalipsa 22:12).” – *Ibidem*, p. 347

Venirea lui Hristos, despre care se vorbește aici, în Apocalipsa, este simbolizată în alte locuri din Biblie prin căsătorie. Iar simbolul ospățului, sau al mesei de nuntă care are loc înainte de căsătoria propriuzisă, este utilizat în Scriptură pentru a descrie judecata de cercetare care precedă a doua venire. „Intrarea lui Hristos ca Mare-Preot în Locul Preasfânt, pentru curățirea Sanctuarului menționată în Daniel 8:14, este reprezentată și prin venirea mirelui la masa de nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare, din Matei 25.” – *Ibidem*, p. 351

„În parabola din Matei 22 este folosit același simbol al nunții, iar judecata de cercetare este prezentată clar ca având loc înainte de nuntă. Împăratul intră să vadă invitații înainte de nuntă, să se asigure că toți sunt îmbrăcați cu haina de nuntă, haina imaculată a caracterului, spălată și albită în sângele Mielului (Matei 22:11; Apocalipsa 7:14). Cel găsit fără haină de nuntă este aruncat afară, dar toți cei care, la examinare, sunt îmbrăcați cu haina de nuntă sunt primiți de Dumnezeu și considerați demni să aibă parte de Împărăția Sa și să stea pe tronul Său. Acest proces de examinare a caracterului, prin care se stabilește cine este pregătit pentru Împărăția lui Dumnezeu, constituie însăși judecata de cercetare, prin care se încheie lucrarea în Sanctuarul de sus.” – *Ibidem*, p. 353

Așadar, observăm că judecata constă din investigarea caracterului celor din poporul lui Dumnezeu, înfățișat aici prin haina de nuntă. Faptul că ea este reprezentată ca o masă festivă care precede nunta, adică a doua venire, ne transmite ideea că ea le „face dreptate” sfinților, cum ne spune Daniel (7:22). Dar ce legătură există între judecata de cercetare a caracterului celor din poporul lui Dumnezeu, cu verdictul ei favorabil, și administrarea vieții, subiectul studiului nostru?

Cuvântul inspirat explică ce rol are administrarea vieții în judecata de cercetare: „La judecată, va fi analizat modul în care a fost întrebuințat fiecare talant. Cum am folosit noi capitalul împrumutat de Cer? Când va veni, va primi Domnul cu dobândă ceea ce Îi aparține? Am

valorificat noi, spre slava lui Dumnezeu și spre binecuvântarea lumii, capacitățile fizice și intelectuale care ne-au fost încredințate? Cum am folosit timpul, condeiul, vocea, banii, influența? Ce am făcut pentru Hristos în persoana săracului, suferindului, orfanului sau văduvei? Dumnezeu ne-a făcut depozitarii Cuvântului Său sfânt; ce am făcut cu lumina și cu adevărul date nouă pentru a-i face pe oameni înțelepți spre mântuire? Numai declararea credinței în Hristos nu are nicio valoare, ci doar iubirea dovedită prin fapte. Așadar, în fața Cerului, iubirea este cea care conferă valoare faptelor. Orice este făcut din iubire, indiferent cât de mic ar părea în aprecierea oamenilor, este primit și răsplătit de Dumnezeu.” – *Ibidem*, pp. 400–401

De discutat. În ultimul citat, autoarea pune o serie de șase întrebări de autoexaminare. Să presupunem că este judecat chiar cazul tău în acest moment. Ce răspunsuri poți da la aceste întrebări?

3. APLICAȚIA

Isus declară că Evanghelia Sa va fi propovăduită ca mărturie pentru toate popoarele și că sfârșitul va veni (vezi Matei 24:14). Ideea este limpede. El nu spune: „*Dacă* veți propovădi Evanghelia, atunci va veni sfârșitul.” Nu exprimă o condiție, ci face o profeție. Spune că Evanghelia va fi propovăduită și că sfârșitul va veni. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este: Sunt și eu implicat în această mare lucrare sau nu?

Întrebări

1. Ce vor face administratorii credincioși pentru a extinde la maximum timpul pe care îl dedică chemării lor spirituale primordiale?
2. De ce este important să prezentăm adevărul clar și convingător?
3. Cum ne putem feri de tendințele care ne îndepărtează de mesajul central și ne țin ocupați cu probleme secundare?

4. ACTIVITATE

Agricultorii știu că sădirea precedă recoltarea. Creștinii așteaptă o mare și ultimă acțiune de strângere a roadelor spirituale. Ce ne spune aceasta despre „sădirea spirituală”?

Sugestii

1. Organizați acțiuni de sădire spirituală care să îi vizeze pe prietenii voștri.
2. Definiți sfințirea în raport cu administrarea vieții.